

Cliëntenraad SoZA: Re-integratieverordening WWB, IOAW en IOAZ 2011

Opmerkingen en aanbevelingen

Algemeen

De Cliëntenraad verkiest een inhoudelijke uitgebreide re-integratieverordening. De nu voorliggende verordening is erg summier en veel bepalingen uit de nu nog van kracht zijnde re-integratieverordening 2008 zijn verdwenen. Daaronder zijn de volledige artikelen 7, waarin rechten van cliënten zijn vastgelegd, en 10, "ontheffingen verplichtingen". Het is nu vooral een verordening op grond waarvan het college veel kan en de cliënt louter verplichtingen krijgt opgelegd, en zelden op grond van heldere regels of criteria. Het moge in dit verband duidelijk zijn dat de term cliënt niet in overeenstemming is met de werkelijkheid. Een ander nadeel van een beknopte verordening op hoofdlijnen is dat te veel wordt overgelaten aan het college. Dat kan beleidsregels ("nadere regels") vaststellen, per definitie zonder tussenkomst van de gemeenteraad en zonder inspraakmogelijkheid, en bestuurt dan als het ware even bij volmacht.

Artikelgewijs

Artikel 2. Opdracht college

In het overeenkomstige artikel 4 in de nu nog geldende verordening is sprake van "individueel maatwerk", "gelet op de (...) wensen van een belanghebbende" en "duurzame arbeidsinschakeling". Het is niet duidelijk waarom deze niet onbelangrijke zinsdelen werden geschrapt. De CR zou ze graag terugzien, met duidelijke definities. In dit verband wijst de CR erop dat "duurzaam" minstens twee jaar betaalde arbeid zou moeten inhouden.

Het is onduidelijk wat het college bedoelt met "voldoende diversiteit in het aanbod (...)". Zonder nadere omschrijving is de zinsnede betekenisloos.

Artikel 4. Aanspraak op ondersteuning

De mogelijkheid tot bemiddeling zal goed geregeld moeten zijn op het moment van inwerkingtreding van de nieuwe verordening (of eerder). In de toelichting staat dat er "gegronde redenen" moeten zijn om van deze mogelijkheid gebruik te kunnen maken, echter zonder nadere omschrijving. In principe zou de mogelijkheid er altijd moeten zijn bij onenigheid over een traject.

De CR wijst erop dat weg naar de commissie beroep- en bezwaarschriften alleen open staat indien er sprake is van een beschikking. Een trajectplan is echter geen beschikking, zodat deze mogelijkheid in de praktijk waarschijnlijk alleen bestaat als er een maatregel is opgelegd, bijv. na weigering zo'n plan te ondertekenen of van een voorziening gebruik te maken. De CR is van mening dat er ook in de bezwaar- en beroepsfase een opschortende werking moet zijn, mede gezien de lange periode tussen indiening en behandeling van een bezwaarschrift. En zonder inkomen kan niemand leven.

Artikel 5. Verplichtingen van de cliënt

Het ontbreken van een artikel over de rechten van de cliënt is een opvallende en betreuenswaardige omissie.

Artikel 6. Sluitende aanpak

Zoals bekend is de CR geen voorstander van het participatiecentrum, of hoe deze voorziening ook gaat heten. Het instrument is te ongericht en werken zonder stage- of arbeidsovereenkomst is voor de CR onaanvaardbaar. De CR is echter wel van mening dat van een cliënt geëist kan worden om een beroepskeuzetest of competentietest af te leggen. Een dergelijk instrument wordt echter niet genoemd, maar zou juist als eerste ingezet moeten worden.

De CR zou graag een versoepeling van de verplichtingen zien voor cliënten die vrijwilligerswerk doen.

Artikel 7. Budget- en subsidieplafonds

Toepassing van dit artikel leidt tot rechtsongelijkheid met betrekking tot (de kwaliteit van) de aangeboden voorziening, hetgeen de CR onwenselijk vindt.

Artikel 8. Algemene bepalingen over voorzieningen

De “*nadere verplichtingen*” die kunnen worden opgelegd moeten nader omschreven worden, want nu ontstaat de indruk dat het college iemand alles kan opleggen, binnen de kaders van de wetgeving, zonder dat een cliënt ergens rechten aan kan ontlelen.

De CR zou de “*nadere regels*” liever in de verordening zien, om de in de algemene inleiding al genoemde redenen.

Artikel 9. Participatieplaatsen

Zoals bekend is de CR geen voorstander van participatieplaatsen. De CR vindt werken zonder stage- of arbeidsovereenkomst onaanvaardbaar.

De CR is van mening dat uitkeringsgerechtigden die minstens 20 uur per week vrijwilligerswerk verrichten niet verplicht mogen worden om gebruik te maken van deze “voorziening”.

Er wordt verzuimd om exact aan te geven op grond van welke criteria er voor een participatieplaats wordt gekozen. Een “*geringe kans op inschakeling in het arbeidsproces*” lijkt de CR niet voldoende, want dan kan immers vrijwel alle 45-plussers zo'n plaats worden toegewezen en ontstaat een grote groep gratis arbeidskrachten.

De CR heeft al eerder aangegeven dat “*additionele arbeid*” niet bestaat. Wegbezuinigde banen worden bijvoorbeeld additioneel.

De startkwalificatie (MBO-2) kan hoogstens een eerste stap zijn, maar is doorgaans te laag voor een duurzame baan. Werkgevers willen meestal beter geschoold personeel. Er moet dus een recht op betere scholing worden vastgelegd in de verordening.

Er moeten rechten worden vastgelegd voor uitkeringsgerechtigden op een participatieplaats, met een mogelijkheid van ontbinding van een overeenkomst, een goede klachtenregeling en een bemiddelingsinstantie in geval van een conflict. Dit onder meer om misbruik te voorkomen.

Het is onduidelijk welke criteria en kwaliteitseisen gelden voor werkgevers die participatieplaatsen willen bieden en hoe de kwaliteit getoetst en gemonitord wordt.

De beoordelingscriteria zijn onduidelijk. Aan lid 5 kan de cliënt geen enkel recht ontlelen, maar het plaatst derden in een machtspositie t.o.v. de cliënt.

Artikel 10. Additionele arbeid en premie

Het minste dat de gemeente Leiden werknemers zonder arbeidsovereenkomst zou kunnen bieden is een niet al te zuinige regeling voor premies en onkostenvergoedingen. 200 euro per zes maanden is extreem zuinig. Iemand kan alleen al meer kwijt zijn aan reiskosten. De CR is van mening dat van werkgevers een royale bijdrage aan de premies geëist moet worden, alsmede een onkostenvergoeding voor de cliënt.

Lid 2 is te vaag en biedt de cliënt geen rechten maar legt slecht verplichtingen op. De beoordelingscriteria zijn te onduidelijk.

Artikel 11. Loonkostensubsidies

Het is niet duidelijk op grond van welke criteria hiertoe besloten wordt in plaats van gebruik te maken van een ander instrument.

Artikel 12. Activeringspremies

De CR pleit voor een riantere premieregeling.

Leiden, 4 juni 2011